

2016. jún.26.11.nap: Cuerres- La Isla

Önkiszolgáló reggeli volt: pirítós, vaj, lekvár, felvágott, keksz, kávé, tea, kakaó, kinek-kinek óhaja szerint. Nem sikerült túl korán indulnunk, nyolc óra is elmúlt mire végeztünk a pakolással, hólyagok ragasztásával. Anna szandálban indult, még mindig nagyon fáj a lába. A vízhólyagok nem akarnak gyógyulni rajta, bármilyen gondosan kezeljük is. Nagyon köves, egyenetlen talajon haladtunk, muszáj volt bakancsot húznia, mert a kövek nyomták a talpát a szandálban. Egy idő után elég nagy dagonyába keveredtünk, tehát jobb is volt, hogy bakancsra váltott. Az Algoflex is megtette hatását, a második órától már gyorsabban tudtunk haladni. Beértünk Ribadesella-ba, egy szép, középkori városkába. Nagyon tetszett, hogy a házfalak élénk színekben pompáztak, még a lépcsőfokokat is színesre festették. Mindenhol tarka virágtenger... A parti sétányon beültünk egy bárba. Két szendvicses reggelit rendeltünk kávéval. Anna egy churrosos, forró csokis reggelit kért. A churros nagyon finom volt, de csoki nagyon tömény, nem is tudta meginni. Nekem kellett feláldoznom magam... Ameddig a bárban üldögéltünk eleredt az eső. Felhúztuk az esőköpenyt, esővédőt a zsákokra és elindultunk. Nagyon szépen vezettek a jelek, egy hídra kellett rákanyarodni. Még a sétányon elrohant mellettünk egy idősebb zarándok, még köszönni is elfelejtett a nagy sietségben. A „Buen Camino!” hozzátartozik az alapvető udvariassági formákhoz... A Nagy Ho-Ho-Horgász után elneveztük Nagy Za-Za-Zarándoknak. Tökéletes felszerelése volt, ahogy a nagy könyvben írva vagyon: tuti bakancs, térdig érő zokni, földig érő esővédő poncsó, kalap, bot, minden... Az volt a furcsa, hogy miután elrohant mellettünk megállt kérdezősködni, pedig ott virított a nyíl és a kagyló is a hídon, nem is lehetett eltéveszteni. Ameddig ő kérdezősködött mi leelőztük, mentünk a megszokott tempónkban. Kis idő után úja elrohant mellettünk, majd megállt kérdezősködni, mi újra eléje kerültünk, és ez így ismétlődött egy párszor. Egy idő után észrevette, hogy mi biztonsággal követjük a jeleket, és mögénk szegődött. Ha mi megálltunk fényképezni, ő is megállt fényképezni. Ha mi megálltunk levenni az esőköpenyünket, ő is megállt levenni az esőköpenyét, és kínosan vigyázott, hogy nehogy megelőzzön. Mi elég gonosz módon röhögtünk rajta, főleg amikor levette az esőköpenyét és megláttuk az áttetsző, lilavirágos rövidnadrágját! A város végén egy körforgalomban megelőzött minket és egy pillanat alatt eltűnt a szemünk elől. Néztünk jobbra, néztünk balra, nem láttuk semerre a jelet. Épp arra jött egy néni, szerintem egy álruhába bújt gonosz boszorkány (vagy a virágos gatyás), aki kérdésünkre válaszolva elirányított jobbra. Egy jó nagy kaptatón találtuk magunkat! Baktattunk egy jó ideig, de gyanús volt, hogy sehol nem látjuk a jeleket. Természetesen rossz irányba mentünk, le is kellett csoszogni a lejtőn a kiindulási pontig. És...természetesen amikor jobban körülnéztünk megláttuk a kagylót, amely mutatta az irányt! Szent meggyőződése, hogy a Za-Za-Zarándok bosszúja volt, aki eltűntette előlünk a jelet, mert csúnyán kinevettük! Nem is láttuk többet a nap folyamán. Ezután egy hosszú, de nagyon szép szakasz következett. Végig a tengerparttal párhuzamosan haladtunk csodás, illatos eukaliptusz erdőkön, réteken, legelőkön át. Kisütött a nap is, igen kellemes volt az idő a gyalogláshoz. Elég sok magánterületen vitt át az út, többnyire legelőkön. Ilyenkor kinyitottunk egy-egy kaput, átsétáltunk a legelőn, ahol a tehének legelésztek, majd a telek végén egy másik kapun kimentünk. Nem sokat foglalkoztunk a tehennel, bármilyen közel is voltak hozzánk, mert villanypásztor védte őket (vagy minket) a nem kívánt közelebbi ismerkedéstől... Nos, egy ilyen kapu kinyit, mi be, és ott állt fontossága teljes

tudatában egy...bika! Villanypásztor sehol! A sietség látszata nélkül, de igen gyorsan szedtük a lábunkat, miközben azon fohászokdtunk, hogy odaérjünk a következő kapuhoz. Szerencsére a bika egyáltalán nem foglalkozott velünk, úgyhogy ép bőrrel úsztuk meg a kalandot... Valahogy akkor éppen nem volt kedvem fényképezni! Ma sokféle út simult a talpunk alá: homokos, kavicsos, köves, sáros, dagonyás, meredek, vízszintes, keskeny, széles, füves, édig érő páfrányos, mikor mi adódott éppen... Egy biztos: gyönyörű nap volt! Sajnos Anna nem tudta annyira élvezni, mert nagyon fájt a lába. Leértünk egy homokos partra, akkor már mindnyájan alig vánszorogtunk. Reménykedtünk, hogy ez már La Isla, ahol a mai szállásunk lesz, de a "Camino-törvény" ezúttal se hazudtolta meg magát! Kiderült, hogy még két további falu vár ránk! Ledobtuk magunkat egy padra, Anna ledobta a bakancsait is. Miután egy kicsit felfrissültünk nekivágtunk a legutolsó szakasznak. Beértünk La Isla playa-jára és végre megláttuk a várva-várt albergue-feliratot is. Sajnos kiderült, hogy ez nem az az albergue, amelyet mi keresünk, ugyanis itt 20 euróba kerül egy ágy. A recepciós annyit mondott, hogy induljunk el balra, majd egy kilométer után megtaláljuk az annyira áhított szállást. Már jócskán túl voltunk az egy kilométeren, de semmit nem találtunk. Sőt hiába kérdezősködtünk, nem tudott senki útbaigazítani, jel persze sehol! (A kérdezősködés nálunk kimerül abban, hogy kinézek magamnak valakit, majd legbájosabb mosollyal az arcomon a képébe nyögöm, hogy „albergééé?”) Végre megláttunk egy aprócska sárga nyilat az út kövezetén. Természetesen egy kaptató felé mutatott, és bevezetett egy egyébként nagyon hangulatos, ódon faluba. Az örömünk nem tartott sokáig, mert találtunk még két egymással ellentétes irányba mutató nyilat, de egyik se vezetett a szálláshoz. Utána semmi! Akkor már nagyon utáltuk La Isla-t minden szépsége ellenére! Ott mászkáltunk a meredek, macskaköves utcácskáiban, a lábunk majd' leszakadt, annyira fáradtak voltunk. Jó sok össze-vissza bolyongás után egyszer csak ott találtuk magunkat egy öreg ház előtt, amelynek a falán ott díszelgett az Albergue Municipal, azaz a városi szállás felirat! Az épület teljesen kihalt volt, az ajtó zárva! Elindultam keresni valakit, aki végre útba tud igazítani. Persze épp szieszta-idő volt, ilyenkor a fű se nő Spanyolországban. Végül találtam egy nénit, de ő nem beszélt angolul. Szerencsére előkerült a fia és az unokája, akik valamelyest tudtak angolul. Nagyon segítőkészek voltak. Kiderült, hogy ez valóban az albergue, üljünk le és várjunk, nemsokára előkerül Manuéla. Vagy Lukrécia. Vagy valami hasonló nevű hölgy. Nos, ettől teljesen megnyugodtunk! Leültünk a kis teraszra, ledobtuk a bakancsokat a lábunkról és elkezdtünk várni. Ahogy ott üldögéltünk befutott, azaz ne túlozzak, bevánszorgott a két lengyel lány is. Kiderült, hogy Ribadesella után valahogy eltévedtek és sikerült plusz hat kilométert gyalogolniuk. Jött egy idő után a fent nevezett hölgy is: egy nyolcvan körüli, lakkos körmű, kifestett, agyon ékszerezett matróna. Manuéla. Lukrécia. Felvette az adatainkat, befizettük amit kellett, aztán kiderült, hogy a szállás nem is itt van, hanem még legalább másfél kilométerre. Akkor már tényleg nagyon utáltuk La Islát! Maga a szállás nem rossz, de nem is túl jó! Van egy klassz konyhája, van mosógép is. A hálóterem tágas, rengeteg ágy van benne, emeletesek és nem emeletesek. A lengyel lányokon kívül nem sok ismerős arcot látunk. Mostam egyet a géppel már csak a centrifuga miatt is, hogy hamarabb száradjanak a ruhák. Kisétáltunk a partra. Szegény Annának nagyon fáj a lába. Megbotlott egy fűszálban (de tényleg!), és még ez is heves fájdalmat okozott neki! Nagyon szép, vadregényes, sziklás partja van a falunak. Hiába süt a nap, a sűrítő a szél miatt majd' megfagyunk. Nem sokat időztünk kint, inkább a szálláson lustálkodtunk. Egy idő után előkerültek a lengyel lányok is. Kissé kékülő szájjal, de vigyorogva mesélték, hogy milyen jól fürödtek a tengerben, majd nagyon gyorsan eltűntek a forró zuhany alatt! Már épp készültünk lefeküdni olyan kilenc óra körül, amikor feljött a hospitalera őnagysága számba venni, hogy nincs-e potya-zarándok a szálláson. Csúnya rikácsolást rendezett, mert valaki még nem szedte ki a ruháit a mosógépből. Eddig se lopta be magát a szívünkbe, ez után a cirkusz után még annyira sem! A virágos gatyás tájékozódó bajnokunk nem ezen a szálláson aludt.